

“Atgriešanās atbalsta” saņēmēja Sanda Bogomazova: Sapņi tomēr piepildās!



Vidzemes plānošanas reģions sadarbībā ar Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministriju (VARAM) 2018. un 2019. gada rudenī izsludināja uzņēmējdarbības projektu konkursu, lai sniegtu finansiālu atbalstu remigrantiem uzņēmējdarbības uzsākšanai vai attīstīšanai Vidzemē. Vidzemē divos “Atgriešanās atbalsta” konkursos tika piešķirti trīs granti. 2019. gadā finansiālo atbalstu saņēma fotogrāfe Sanda Bogomazova, kad projektu konkursā tika atbalstīta viņas iecere par jaunas fotostudijas iekārtošanu un fotogrāfa pakalpojumu sniegšanu Cēsīs. Izveidotā fotostudija “StoryTime” darbojas nu jau otro gadu. Par iespēju realizēt savu biznesa ideju S. Bogomazova, bijusī remigrante, saka: "Atbalsts – tas ir ieguvums."

Fotogrāfe S. Bogomazova atklāj: “Atbalsts bija – fotoaparāts, viss studijai – gaismas, difuzori – atstarotāji, foni. Lai studiju atvērtu, viss bija nepieciešams profesionālā līmenī. Ja finansējums nebūtu – studijas man nebūtu, darbotos tāpat kā līdz šim. Man bija sapnis par studiju. Es tieši atgriezos, un viss sakārtojās. Man pat likās neticami, ka man tā studija būs. Sapņi tomēr piepildās. Periods bija diezgan īss – rakstīt plānu, kur atrast vietu studijai... Bija stimulds, jo brālis atvēra servisu, un šķita, ka es taču arī varu. Tas palīdzēja.”

Par savu darbu studijā S. Bogomazova stāsta: “Pašreiz viss notiek. Studijā līdz decembra vidum notiek Ziemassvētku fotosesijas, līdz Ziemassvētkiem es visiem atdodu bildes. Tad līdz februārim ir nedaudz klusāks periods. Pasākums kādam, kāda Ziemassvētku balle. Pamazām. Nav, protams, pēc plāna, kā bija iecerēts. Ierobežojumi mani “piebremzēja”, bet es neapstājos.”

Fotogrāfe vasarā aktīvi uzņem kāzas, bet tagad darbs vairāk esot studijā, kur ir izveidots piedāvājums arī sieviešu fotosesijām ar pārvērtībām – meikaps, mati, stils, apģērbs. Viņa saka: “Tādā veidā domāju piesaistīt attiecīgo auditoriju. Jādomā, lai es atšķiros ar kaut ko. Jo Cēsīs jau ir fotostudijas, un fotogrāfu ir daudz. Es negribu līdzināties kaut kam, kas jau ir. Cēsīs pietrūkst tāds pakalpojums, kā, piemēram, fotogrāfiju cilvēks saņem kā gatavu produktu – bildi, albumu – nevis ir tikai fotosesija un bildes arī ir tikai digitālā versijā. Tagad tiecos to attīstīt. Vispirms jāiegūst klienti, tad ir uzticība, tad tevi iesaka. Tagad, divu gadu laikā, man jau ir izveidojies atbalstītāju pulciņš. Redzu, ka pēc pagājušā gada uz Ziemassvētku sesijām man piesakās tās pašas ģimenes. Tas nozīmē, ka patīk un viss ir kārtībā.”

Ziemassvētku noformējums fotostudijā arī ir fotogrāfes pašas veidots. Viņa atklāj: “Tas talants nāk no kaut kurienes, jo neesmu izgājusi dekorēšanas apmācības. Tik daudz, cik Anglijā veidoju balonu virtenes. Pati mācos, smeļos iedvesmu vietnē Pinterest, un tad taisu. Kādi līdzekļi man ir, ar tiem es arī darbojos. Mammai arī ir tāds talants, ka viņa spēj radīt, veidot. Reizēm arī viņa man palīdz.”

Pagājušajā vasarā izbraukuma fotosesijas esot bijušas mazāk nekā iepriekš. Fotogrāfe turpina: “Pagājušajā vasarā bija sliktāk, jo cilvēkiem ir mazāk līdzekļu. Milzīgas ballītes un svinības nenotika. Viss bija vairāk ārā. Es daudz bildēju pie jūras – uztaisīju piknika vietu, izdekorēju. Cilvēki pieteicās – tas šķita interesanti. Es braucu uz Saulkrastiem. Ieguvu klientus, kas ir ārpus Cēsu robežām.”

S. Bogomazova saka: “Ļoti liela ietekme ir influenceriem. Pagājušajā gadā man bija viena ļoti ietekmīga influencere – meitene, kas visu reklamē. Viņai arī bija forša ģimenīte. Viņi bija pie manis uz Ziemassvētkiem, bet tā nebija kā reklāma. Pēc tam viņa ielika arī savā “storijā”, cik skaista studija... Sekojot viņas “storijam”, pēc tam man daudzi pieteicās. Tas tagad ļoti “strādā”. Mārketings un reklāma paņem laiku. Ne vienmēr ir tā “luste” – jātaisa “storiji”, kaut kas jāfilmē – aizkadri un viss. Es esmu iekšā darbā, un viss pārējais man šķiet mazsvarīgi. Tomēr tas ir jādara.”

Projekta uzraudzība noslēgsies 2022. gadā, tad S. Bogomazova apsvēršot, vai nemainīt uzņēmējdarbības formu. Viņa saka: “Man jāskatās, kā man ir izdevīgāk. Jo patreiz tie nodokļi ir diezgan... Es strādāju daudz, apgrozījums ir pietiekoši liels, taču jārēķina, ka ir daudz izdevumu, arī PVN jāmaksā. Iespējams, ar laiku varēšu izveidot lielāku komandu, taču pašreiz ir jādomā, kā labāk.”

“Es meklēju sevi, domāju – tagad es daru šo – sākumā ar ģimenēm, tad kāzas. Es izeju cauri visam, un tad es saprotu, kas man tiešām patīk. Man ir gandarījums, ka citi kaut kur redz manu darbu. Man gribas, lai mans darbiņš nokļūst žurnālā vai uz reklāmas

stendiem. Lielāks sapnis ir uzsākt sadarbības ar lielākām kompānijām. Tikt kādā žurnālā, iespējams, modes sfērā. Es gribu strādāt industrijā, kur es fotografēju reklāmām modeles,” tā par saviem sapņiem stāsta fotogrāfe.

Anglijā, kur S. Bogomazova nodzīvoja deviņarpus gadus, viss esot sācies ar to, ka paziņas un draugi sākuši rakstīt, jo zinājuši, ka viņa fotogrāfē. Arī tur uz Ziemassvētkiem bijušas mazās fotosesijas. Viņa atklāj: “Braucu pie cilvēkiem uz mājām, pati savā viesistabā veidoju fotostūri. Tā sāku fotografēt. Skatījos YouTube, tad bija online apmācības. Visu esmu apguvusi pašmācības ceļā. Tu vari visu apgūt mājās, ja tev ir interese un saprašana. Pati esmu apguvusi daudzas lietas, un tas nāk tikai ar treniņiem un pieredzi. Es sāku 2010. gadā – tā attīstība ir liela. Es to nepametīšu. It īpaši tagad, kad cilvēki meklē darbus, kas tiešām patīk, nevis tikai, lai nopelnītu. Es neredzu sevi nekur citur. Viss, kas saistīts ar radošo, – es esmu “iekšā”.”

“Es esmu tāda, kas var arī pajokot, un cilvēks atveras. Man patīk komunicēt, būt draudzīgai. Tā ir psiholoģija – tev cilvēks ir jādabū “elastīgs”, fotosesijas laikā visu laiku ir jārunā. Man ir ļoti liela pieredze ar visa vecuma bērniem. Ģimenes, kas ir bijušas, saka: “Jā, viņai ļoti labi sanāk ar bērniem.” Tur jābūt ātrai un jāmēģina ķert mirkli. Lai viņš iekļūtu skaistajā fonā, pasmaidītu, vēl emocijas... Tur jābūt, bet es jau visādi daros,” pastāsta S. Bogomazova.

Viņa vērtē: “Es nenožēloju, ka atbraucu uz Latviju. Man gribējās. Ir savi plusi un mīnusi. Ir forši, kas bija Anglijā, bet nevar salīdzināt ar to, kā ir mājās. Es pat nedomāju, ka es varētu braukt atpakaļ un dzīvot. Tā dzīvošana šeit ir neatsverama. Daudz labāk klimata ziņā vien. Te mēs mazāk slimojam. Bērnam labāka skola. Viss ir forši – kā jau mājās. Es it kā tur ilgi nodzīvoju, bet tāpat visu laiku bija tā sajūta – ka tu tur tāds svešais. Arī tā vide man nepatika – tik tuvu viens otram, tik mazi dārziņi, viss tāds saspiests. Ja nebija sava auto, tu nevarēji izbraukt, tad tu juties saspiesti. Mēs esam jūras mīļotāji. Mums tur bija trīs stundas līdz jūrai jābrauc, un tad vēl – tu aizbrauc un jūra tur ir kilometrus “aizgājusi prom”. Ezeri arī tur “švaki”. Te dzīvojam pie ezeriem, tepat Ungurs, Driškins, Auciema ezers. Te ir Paradīze. Dzīvojot Anglijā, iekrāt īpaši nesanāca, jo gribējās izklaides, aizvest bērnu uz kādu interesantu vietu, paceļot, apmeklēt restorānus un apskatīt citas pilsētas. Ja es salīdzinu naudas ziņā – šeit un kā mēs tur dzīvojām – tas pats vien ir. Uzskatu, ka labāk dzīvot Latvijā, nekā citur.”

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (VARAM) un Vidzemes plānošanas reģions realizē funkciju "Diasporas likuma normu īstenošana (Atbalsta pasākums remigrācijas veicināšanai "Reģionālās remigrācijas koordinators")".

Papildu informācijai:

Eva Meijere,

remigrācijas koordinatore Vidzemes plānošanas reģionā,

tālr. +371 29374285,

remigracija@vidzeme.lv

Informāciju sagatavoja:

Zane Kaķe

Sabiedrisko attiecību speciāliste

Vidzemes plānošanas reģionā

zane.kake@vidzeme.lv